

(srovn. též § 6 Uličního a jízdního řádu pro hlavní město Prahu). Že vústění Sadové ulice do ulice Palackého je místem nepřehledným ve smyslu tohoto předpisu, zmateční stížnost nepopírá, ale snaží se dovodit, že v tomto případě nebyl stěžovatel povinen zmírniti rychlost jízdy, naopak mohl jeti rychlostí 35 km, poněvadž se nehoda stala nikoli na křižovatce, nýbrž po zatočení do ulice Palackého, nejméně 10 m v této ulici, která je široká a přehledná, a kde auto stojící při levé straně nebránilo v rozhledu.

Tu stížnost přehlíží, že přiměřené zmírnění rychlosti je předepsáno a podle povahy věci nutné nejen pro jízdu na nepřehledném místě a před tím, ale i potom, dokud se řidič nepřesvědčí, že má cestu volnou. V souzeném případě bylo však zjištěno, že stěžovatel, zahýbaje z ulice Sadové na levo (malým obloukem) do ulice Palackého, spatřil před sebou asi na 12 m starého člověka, který asi 2½ m za osobním autem stojícím při levé straně ulice Palackého v jízdní dráze automobilu přecházel ulici tak, že auto stěžovatelem řízené by ho bylo minulo v nejlepším případě na vzdálenost pouhých dvou kroků. Za této situace nesměl stěžovatel spoléhati na to, že, až dojede k onomu místu, překážka již pomine, nýbrž jako řidič auta byl povinen, aby jel velmi opatrně a aby i se své strany učinil všechno, by předešel úrazu; obzvláště měl rychlost své jízdy zmírniti tak, aby byl připraven na všechny možnosti a aby v případě potřeby mohl vozidlo na nejkratší vzdálenost zastaviti. To však stěžovatel podle zjištění rozsudku neučinil, nýbrž pokračoval v jízdě takovou rychlostí, že, když se chodec v jízdní dráze obrátil a vracel se směrem k levému chodníku, ani stočením vozu do leva, ani prudkým zabrzděním nezabránil tomu, že chodec byl zasažen předkem a pak zadkem auta a byl velmi prudce sražen na dlažbu. Že k tomu přispělo i chování poškozeného chodce, stěžovatele neomlouvá, neboť na to bylo nutno pamatovati, když stěžovatel nepřiměřenou rychlostí 30 km/hod. malým obloukem zahrnul do ulice Palackého a tam viděl přecházeť jízdní dráhu starého člověka, o němž nebylo zjištěno a ani stěžovatel netvrdil, že svým chováním dal najevo, že ví o blízkosti auta. To platí tím spíše, když stěžovatel, jak sám udal, ještě v poslední chvíli na vzdálenost 4 m dal znamení houkačkou. Právem proto nalézací soud shledal ve zjištěném jednání stěžovatelově nedbalost ve smyslu ustanovení § 335 tr. z. a jednu z příčin, které ve svém souhrnu vedly ke smrtelnému úrazu. Nezachoval-li podle toho stěžovatel sám všechny potřebné opatrnosti a zavinil-li tím úraz, nemůže se odpovědnosti za vlastní nedbalost zprostiti poukazem k tomu, že úraz nutno přičítati i neopatrnosti usmrceného chodce.

Čís. 5991.

Kým v úvahu prichádzajúce súdy nevyniesly odôvodnené usnesenia o svojej príslušnosti alebo nepríslušnosti a nedoručily ich zúčastneným stranám, nerozhodly ešte platne o svojej príslušnosti alebo nepríslušnosti a nevznikol tedy ani žiaden rozpor o príslušnosť.

(Rozh. zo dňa 9. októbra 1937, Nd IV 27/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. a spol. pre zločin krádeže atď., následkom rozporu o príslušnosť medzi krajským súdom v K. a krajským súdom v T. po vypočutí generálneho prokurátora v neverejnom zasadaní senátu takto sa usniesol: Spisy sa vracajú krajskému súdu v K. bez rozhodnutia o údajnom rozpore o príslušnosť.

D ô v o d y:

Proti A. a B. zavedené je u krajského súdu v K. trestné pokračovanie pre dvojnásobný zločin krádeže podľa §§ 70, 333, 336, č. 3, 338 tr. z. a § 49, odst. 2, č. 2 a 3 tr. nar., ktorý spoločne spáchali jednak v M. v Maďarsku a jednak v S. rovnako v Maďarsku, a proti B. okrem toho pre ďalší zločin krádeže podľa tých istých ustanovení kvalifikovaný, spáchaný v K. V súvislosti s tým vedie sa trestné pokračovanie proti C. a D. pre zločin ukryvačstva podľa § 370, odst. 1 tr. z., spáchané medzi inými aj tým, že nadobudli v K. veci pochádzajúce z krádeží spáchaných A. a B. v Maďarsku.

Krajský súd v K. postúpil spisy krajskému súdu v T., neuznavši svoju príslušnosť a krajský súd v T. sa prehlásil tiež nepríslušným a spisy krajskému súdu v K. vrátil.

Na to krajský súd v K. predložil spisy najvyššiemu súdu k rozhodnutiu o rozpore o príslušnosť.

Za tohoto stavu nemohol ešte najvyšší súd vo veci rozhodnúť, lebo tu nie je ešte rozpor o príslušnosť, kým ešte žiaden zo súdov prichádzajúcich v úvahu nevyniesol odôvodnené usnesenie o tom, že svoju príslušnosť neuznáva a v dôsledku toho tiež ani nebolo rozhodnutie súdov doručené zúčastneným stranám, takže vlastne ešte žiaden z uvedených súdov p r a v o p l a t n e o svojej nepríslušnosti nerozhodol. Boly preto spisy vrátené bez rozhodnutia.

Čís. 5992.

Bylo-li rozsudkem nalézacího soudu rozhodnuto o obžalobě pro přečin podle § 1 zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky min. sprav. čís. 145/1933 Sb. z. a n., jest opravným prostředkem proti němu zmateční stížnost bez ohledu na to, zda rozhodoval senát pětičlenný nebo — ježto se strany vzdaly účasti kmetů podle § 16, odst. 2 cit. zákona — senát tříčlenný a zda rozsudek kvalifikuje žalobní čin jako přečin, nebo, použiv § 262 tr. ř., jako přestupek.

Opravný prostředek je posuzovati podle jeho obsahu a smyslu, nikoli podle mylného označení.

Navrhl-li soukromý žalobce uveřejnění rozsudku podle § 12 zákona o ochraně cti s doložkou, že při hlavním přelíčení označí časopisy, v nichž se má rozsudek uveřejniti, a neučinil-li tak, je postupovati tak, jako kdyby návrh ten vůbec učiněn nebyl. Bez návrhu takového není přípustný výrok podle uvedené stati zákona.